

Ακούστε τη ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ μαρτυρία κατοίκου της Κυψέλης στη σελίδα "[Μένουμε Ενεργοί](#)", για τον ξυλοδαρμό του από την αστυνομία και τα περιστατικά στις 9/5 στην πλ. Αγ. Γεωργίου. (Οι εικόνες με σημάδια από τα χτυπήματα των αστυνομικών).

Δείτε όλη την συνέντευξη:

Μένουμε Ενεργοί: Περιέγραψέ μας το χρονικό στην Κυψέλη, όπως το έζησες εσύ.

Είχαμε κανονίσει με την παρέα μου να πάμε κατά τις 9 το βράδυ στην πλατεία Αγίου Γεωργίου, έτσι απλά για να πάρουμε τον αέρα μας, να κάνουμε τη βόλτα μας, μετά από τόσο καιρό που ήμασταν κλεισμένοι και μέσα. Και κανονίσαμε, τελοσπάντων, γύρω στις 9.30 ήμασταν εκεί. Συνεχίσαμε με την παρέα μου, ήρθαν κι άλλα άτομα. Καθόμασταν, συζητάγαμε, μιλούσαμε. Τίποτα το διαφορετικό από ότι κάνει κάποιος με την παρέα του. Δεν είχε πάει καν ο νους μας στο τι πρόκειται να γίνει στη συνέχεια. Το μόνο που είχαμε δει εμείς από τη γωνία που καθόμασταν, εκεί που ήμασταν με την παρέα μου, ήταν πολύ πολύ μακριά κάποια μπλε φώτα από ένα περιπολικό, στα οποία δε δώσαμε και πολλή βάση γιατί ήταν και πολύ μακριά.

Καθώς πέρναγε η ώρα λοιπόν, εκεί κοντά στις 1:30-1:45, ξαφνικά σβήνουν τα φώτα, ακούμε κάποιες φωνές, μια οχλαγωγία γενικότερα, και ο κόσμος έτσι όπως ήταν στο κέντρο της πλατείας άρχισε και έφευγε σιγά σιγά. **Και μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου, χωρίς να συμβεί τίποτα, χωρίς καμία προειδοποίηση, ξαφνικά βρεθήκαμε στο να μας πετάνε δακρυγόνα.** Εγώ συγκεκριμένα βρέθηκα ενώ περπατάω γρήγορα να σκάει ένα δακρυγόνο δίπλα μου. Πάνω στον πανικό μου, ενώ έτρεχα, ξαφνικά με βαρούσαν πίσω στην πλάτη με γκλομπ. Πέφτω κάτω. Κι άλλος κόσμος μαζί μου. Σηκώνομαι. Με το που πάω να περάσω το πρώτο στενό, Επτανήσου και Τήνου στη γωνία, ερχόντουσαν κι άλλοι αστυνομικοί από κάτω, σα να μας περίμεναν. **Πραγματικά, τώρα που το σκέφτομαι με πιο καθαρό μυαλό, ήτανε σα να μας περίμεναν.**

Αυτό που θυμάμαι είναι να μου επιτίθεται ένας, να με ρίχνει κάτω, ένας αστυνομικός να με πιάνει κεφαλοκλείδωμα και ξαφνικά να έρχονται άλλοι δύο από πάνω μου και να με βαράνε με γκλομπ. Στο κεφάλι και στην πλάτη. Με βαρούσαν για πάρα πολλή ώρα. Πόναγα πάρα πολύ... **Φώναζα από τον**

πόνο... Ε... Τα θυμάμαι τώρα και... Φώναζα από τον πόνο και τους έλεγα “Παιδιά αφού φεύγουμε. Σταματήστε. Φεύγουμε!”. Δε με άκουγαν. Απλά με βαρούσανε παντού. Σκέφτηκα εκείνη τη στιγμή ότι πάει. Θα με σκοτώσουνε στο ξύλο. Έφαγα πάρα πολλές. Και δεν μπορούσα να δω έτσι όπως με είχε κεφαλοκλείδωμα τι γινότανε γύρω μου.

Σηκώθηκα όπως όπως. Έτρεχα όσο πιο γρήγορα μπορούσα γιατί είχα φάει τα δακρυγόνα, έκαιγε όλο μου το πρόσωπο, είχα φάει και τόσο πολύ ξύλο, που δεν καταλάβαινα εκείνη τη στιγμή που πήγαινα ακριβώς. Ήξερα ότι πρέπει να πάω σπίτι. Ένώ πήγαινα προς το σπίτι, έβλεπα δεξιά κι αριστερά σε αρκετή απόσταση παντού μηχανάκια και αστυνομικούς. Και φοβόμουν όσο πήγαινα σπίτι. Φοβόμουν πραγματικά. Λέω “αν με δούνε, γιατί να μην ξαναέρθουν να με χτυπήσουν κι άλλο”...

Μένουμε Ενεργοί: Σου έκαναν κάποια σύσταση;

Δεν μου κάναν τίποτα. Δε μου μιλήσανε καν. Δε μιλήσαν σε κανέναν. Ούτε υπήρξε μια προειδοποίηση. Αν είχαν έρθει, γιατί, όπως διάβασα την επόμενη μέρα, κάποιος τηλεφώνησε ότι τον είχαν μαχαιρώσει κι ότι βλέπει το δράστη που τον μαχαίρωσε να είναι στην πλατεία αυτή... Αφού το διάβασα αυτό συνειδητοποίησα ότι όταν ήρθαν αυτοί, δεν κάνανε καν μια σύσταση ότι “Ξέρετε κάτι; Έχετε ένα λεπτό, για παράδειγμα, να εκκενώσετε το χώρο, αλλιώς θα χρησιμοποιηθούνε δακρυγόνα”. Απλά σβήσαν τα φώτα και άρχισαν να μας επιτίθενται. **Ήταν σαν να βλέπεις μια ταινία.** Δεν μπορώ να το περιγράψω διαφορετικά.

Μένουμε Ενεργοί: Φαντάζομαι θα ενημερώθηκες πιο μετά ότι πέρα από εσένα που σε χτύπησαν, όπως φαίνεται και στις φωτογραφίες, πολύ άσχημα, χτύπησαν κι άλλο κόσμο, έγιναν και προσαγωγές και συλλήψεις. Εσύ πήγες στο νοσοκομείο;

Πήγα την επόμενη μέρα στο νοσοκομείο, αφού είχα διαβάσει ότι είχαν γίνει και κάποιες προσαγωγές και κάποιες συλλήψεις. Εκεί συνάντησα και δυο άτομα. Πιάσαμε την κουβέντα. **Ο ένας από αυτούς είχε σπασμένο τον καρπό του.** Δηλαδή του κρεμιόταν το χέρι. Κυριολεκτικά. Του λέω “Τι έπαθες; Έπεσες από κάποιο μηχανάκι;”. **Μου λέει “Όχι. Ήμουν στην πλατεία Αγ. Γεωργίου χθες”.** Του λέω “Γιατί με σπασμένο χέρι ήρθες τέτοια ώρα εδώ;”. Ήταν γύρω στις 4 το απόγευμα. Τον είχαν συλλάβει. Με έναν άλλο φίλο του. Και τους είχανε, λέει, 12 ώρες στο κρατητήριο. Το μόνο που τους δώσανε ήτανε νερό. Ούτε φαί δεν τους δώσανε. Και του προσάψανε κιόλας ότι επιτέθηκε στην αστυνομία κι ότι τους έβρισε και για αυτό τον βάλανε μέσα...

Και ρωτώ εγώ. Όπως αυτό το παιδί κι όπως εγώ, **ακόμη και να βρίζαμε, που δεν έγινε τίποτα τέτοιο, δεν έγινε κάτι τέτοιο, πώς μπορεί να συγκριθεί ένας άνθρωπος που “τρώνει μια πέτρα” και είναι με ασπίδα, είναι με φουλ εξαρτήσεις, με ό,τι μπορείς να φανταστείς για να προφυλαχθεί, με όλο αυτό το ξύλο που έφαγα εγώ, που το μόνο που φορούσα ήταν το πουκάμισό μου και τη μπλούζα μου.** Είχα βγει απλά μια βόλτα έξω...

Το δεύτερο και πιο ανησυχητικό είναι ότι, οκ, δε δίνεις καμία προειδοποίηση. Πετάς και τα δακρυγόνα σου, τις κρότου-λάμψης, βλέπεις ότι όλος αυτός ο κόσμος πανικοβάλλεται, φεύγει. **Για ποιο λόγο να του κυνηγήσεις και να του την έχεις στημένη στη γωνία και να αρχίζεις να τον βαράς;** Ενώ σε παρακαλάει να τον αφήσεις. Παρακαλούσα! Φοβόμουν για τη ζωή μου! Παρακαλούσα να με αφήσουν...

Μένουμε Ενεργοί: Είχες ενημερωθεί για τα γεγονότα στην Αγία Παρασκευή, για αυτά που ειπώνονταν για την πλατεία Βαρνάβα; Τα 'χες συζητήσει με τους φίλους σου; Μήπως φοβόσουν και μόνο που θα πήγαινες για βόλτα σε μια άλλη πλατεία ότι μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο;

Θεωρώ ότι όλος ο κόσμος το είχε συζητήσει αυτό. Κι όταν πήγαινα στην πλατεία εκείνη τη μέρα, σίγουρα μας πέρασε από το μυαλό ότι μπορεί να έρθουν αστυνομικοί, θα σου πω όμως τι σίγουρα δεν μας πέρασε από το μυαλό. Δεν μας πέρασε αυτό που έγινε!

Επίσης, αυτό που πονάει πιο πολύ, είναι ότι την επόμενη μέρα που βγήκαν τα δημοσιεύματα, αφού είχα φάει όλο αυτό το ξύλο, αφού είχε περάσει λίγο ο πόνος, βλέπω αυτό και πραγματικά αγανακτώ! **Γιατί, αν μπορούσες να παγώσεις το χρόνο και να πανε πάρουν συνεντεύξεις, με το που τελείωσαν τα σκηνικά, από όλους αυτούς που ήταν στην πλατεία, ε δε μπορεί όλοι αυτοί να λέγανε αυτά που είπανε τα media...**

Μένουμε Ενεργοί: (...με ευθύνη της Κυβέρνησης) μήπως θα έπρεπε να κινηθεί προς άλλη κατεύθυνση η όλη συζήτηση για το πώς θα είναι τα πράγματα για να μπορέσει ο κόσμος να αναπνεύσει, αντί να τον τρομοκρατεί, να τον καταστέλλει; Μετά από αυτό το βίωμα, πώς το βλέπεις όλο αυτό;

Είχα πολλές επιφυλάξεις να δώσω αυτή τη συνέντευξη και να πω τι έγινε. Κι εγώ σκέφτηκα ότι “έλα μωρέ, εντάξει, πέρασε. Αφού είμαι καλά”. Αλλά δεν πάει έτσι! Εγώ ένας απλός πολίτης είμαι. Εργαζόμενος χρόνια. Παλεύω για να επιβιώσω, όπως όλοι μας. **Και στη συγκεκριμένη πλατεία, αν υπήρχε κόσμος που βίωσε αυτό που βίωσα εγώ, και σε άλλες πλατείες, όπως στην Αγία Παρασκευή ή στη Βαρνάβα, να βγει και να το πει!**

Αυτή τη στιγμή λέμε ότι δεν είμαστε σε lockdown και σε καραντίνα, αλλά από τα συμφραζόμενα πάνε να σου περάσουν αυτό το πράγμα! **Όταν φοβάσαι να βγεις από το σπίτι σου, στη συγκεκριμένη περίπτωση γιατί μπορεί να σε χτυπήσει ο οποιοσδήποτε αστυνομικός με το “έτσι θέλω”, δεν είσαι σε μια καραντίνα, εμμέσως πλην σαφώς; Ανεξάρτητα με το τι γίνεται με τον κορωνοϊό. Πώς να βγει μετά το κόσμος έξω; Δε λέω ότι είναι λύση να μείνει στο σπίτι του. Ίσα ίσα!**

Απλά αυτό μόνο με μια λέξη μεταφράζεται. Αυτή η λέξη είναι: **Τρομοκρατία...**